

Předehra:

Regina Krucinová měla na sebe pořádný vztek. Ještě větší ale na Ivana Smolu. Žárlivec jeden blbej. Na diskotéce je přece normální, že se má i k jiným klukům. To zase bude řečí, že střídá kluky jako ponožky – a že v pětadvaceti by se už mohla usadit. Většinou to říkají závistivý nány, co samy o pořádného chlapa nezavaděj, uklidňovala se Regina. Musely jí závidět – štíhlou figuru, přitom plný dekolt, vlnité havraní vlasy, zelenošedé oči, jimiž dokázala uhranout jako dekoltem. Navíc není žádná socka – dcera soudkyně a advokáta.

Měla mít odvoz – ale ten blbeček se naštvál a odjel už před jedenáctou. Tímhle má utrum, pako. Nejezdila stopem příliš často. Vlastně vzhledem k tomu, že má vlastní auto, stopuje jen zřídka. Teď se však potřebuje dostat z týhle prdele, která se jmenuje Hrobnín. A nic jiného než nějakého toho osobáka, by v tuhle dobu nesehnala.

Řidiče starší renaultky si otipla jako ňoumu. Mohlo mu být kolem třiceti – ale už měl prořídilé čelo. Nebyl jí vyloženě odporný – ale rozhodně ji nepřítahoval. Nebyl výřečný – ale ani nemlčel jak zařezaný. Hlavní bylo, že jí zastavil a řekl, že jí hodí, kam potřebuje. Mluvil slušně, nedělal sprosté narážky, nebyl agresivní.

To vydržím, řekla si v duchu.

Jenže teď stojí v temném lese na kraji nějaké cesty a nikde nikdo. Prý: „Promiňte, musím si odskočit. Bude to chvilka.“

Co na to tak asi měla říct? Ať se pochýje a jede dál? Nebo že vystoupí a najde si jiného řidiče? Štvalo ji, že má strach, ale tohle se jí jednoduše nelíbilo. Tak dělej – šeptala si pro sebe a pozorovala čern před sebou, až zahlédne siluetu muže, který bude pokračovat v jízdě.

No konečně.

„Ještě si musím vzít něco vzádu...“

Ať si vezme klidně celej tenhle posranej les a jede, pomyslíla si. Muž se zatím uvelebil na sedadle za ní. Možná jí to ani nedošlo, stejně, jako jí nedošlo, že se jí kolem krku ovinul nějaký kus hadru či co. Nevykřikla. Nebyl čas. Její zápas nebyl dlouhý – a bohužel byl předem prohraný.

Jednou v těchto místech bude malý hnědý dřevěný kříž s fotkou její hlavy a dvěma daty, symbolizujícími, že její život nebyl v pravdě nejdelší.

(O 11 let později...)

Kapitola I. Proč tak brutálně?

Byl slunný a poměrně teplý pozdně srpnový den. Děti už pomalu začínaly odpočítávat dny, kdy se objeví ve školních lavicích. Rodiče pak porostou z cen za učebnice a pomůcky. Zato houby nějak nerostly, zřejmě proto, že sucha nepolevovala – a přec jenom se říká, že když něco roste, potom jak houby po dešti. V Hliněné však už asi třetí týden nespada ani kapka.

Slunce se opíralo i do sběrného dvora na kraji městečka. BRAKO – Výkup kovů a starých spotřebičů, hlásala cedule, která by svou opotřebeností mohla posloužit jako jeden z vykupovaných předmětů. Za rezavým oplocením se krčily nestříhané keře. Také tu rostlo pár švestek. Dozrávaly – některé i padaly přes plot, aby pokojně hnily.

Nebe bylo bez vrásek v podobě bělavých obláček – a vůbec tento den připomínal scénu z kýčového obrazu. Dadaistický rozměr tomuto pomyslnému plátnu pak dodával výjev za plotem. Výjev, který zatím neměl diváky – jenž ovšem způsobí rozruch a paniku nejen v Hliněné, ale i okolních obcích. Dokonce se o něm bude psát a mluvit v celostátních médiích.

Mezi různými kovovými krámy a starými ledničkami a kdoví jakým dalším haraburdím totiž ležela svázaná a silně zkrvavená mrtvola. Jednalo se o muže – o místního údržbáře a pomocného dělníka, Matěje Klepra.

Toho zaměstnával muž jménem Boris Beker. Kolikrát si ten již vyslechl různé narážky na své jméno, že až na to chybějící „cé“ je slavným německým tenistou.

Tento Beker v životě nadržel raketu v ruce – a i jeho bříško prozrazovalo, že holduje více dobrému žlutavému moku než bílému – či i jakémukoli jinému – sportu. Také mu zvolna táhlo na šedesátku. Lench to ale v žádném případě nebyl. Energií překypoval – podobně jako nezkontrolovaným egem. Tak jako dříve nelenil vlézt do strany komunistické, neváhal změnit hned po změně režimu svůj nátěr na modro. Však už také na místní radnici byl. Ne však jako starosta. Tuhle metu má stále před sebou – a nijak ho neopouští přesvědčení, že jednou se mu to povede. Vždyť ho tu skoro všichni znají. Dříve tu dobré třetinu lidí opravil ledničku či jim nějakou použitou ledničku „výhodně“ prodal. Byl by v tom čert, aby mu partaj, v níž se nalézá, nevynesla kýžený flek. Nechápal, jak někdo mohl volit Zelené, kteří by

nejraději obec odřízli od silnic i pracovních příležitostí. Vždycky si v hospodě představoval, kdo z těch týpků kolem jim mohl dát hlas.

Když rutinně otočil klíčem v zámku, nečekal, jak nevšední bude mít tento den pro něho pokračování. Rozhodně by si ho odpustil. To již ale zahlédl něco, co ho znepokojilo a přimělo pospíšet si k jedné hromadě kovového šrotu.

Musil zhluboka dýchat. Neomdlel však – ani nezvracel. Jedno mu ale bylo jasné – tohle jen tak nezapomene a tento výjev bude mít před očima ještě dlouho. Možná napořád.

Když volal policii, měl hlas kupodivu klidný. Nebo aspoň jemu samotnému to tak přišlo.

Čeňka Korbu znal poměrně dlouho. Dělal tu policajta už přes dvacet let. Střízlík menší postavy, jehož krátké blond vlasy doznaly s blížící se padesátkou osud pampelišek. Šedly a opadávaly.

Nebyl to žádný génius – a požadavek na maturitu byl pro něho něco jako rána do vazy. Ale svou práci dělal dobře. Nebyl to žádný vědátor, ale nebyl tupý – a uměl si všímat. Chodil mezi lidmi – a znal je.

Když přijel na místo činu, zbledl. Ovládl se však a začal jednat. „Na nic nesahej“, napomenul Borise a spíše pro sebe poznamenal: Na tohle sem pošlu jiný machry.

V hlavě si přehrával, co zatím vlastně řešil za případy. Většinou vloupačky, nějaký ten vandalismus, sem tam nějakou tu rvačku. Jednou tu měl manželskou hádku s vážným ublížením na zdraví – ale to bral tak nějak jako součást života. Zažil i tři případy sebevražd. Nikdy se neprokázalo, že by v nějakém z těch tří případů šlo o něco jiného. Jednou měl k dispozici i dopis na rozloučenou.

Ne, vraždu doposud nevyšetřoval. Jednou ale vyšetřoval násilníka, co přepadával a okrádal seniory. To byl jeho největší úspěch. Dopadl ho – a ten mizera pak dostal flastr. No, flastr, pár let, ale natvrdo. Pořád lepší, než když se honíte za partou výrostků, co kradou auta – a kerý vám soudce pustí snad ještě dřív, než mu je v poutech předvedete. Zjišťujte potom otisky na místě činu. Blbce ze sebe nechce dělat nikdo – ani policajt.

Měl potvrzeno, že dorazí speciální tým i se soudním lékařem.

Proč ale taková jatka?, nechápal Korba. Nemusel být soudním lékařem, aby neviděl, že někdo do těla Matěje Klepra zuřivě bodal a řezal. Teprve se ukáže, zda šlo o zranění posmrtná – nebo o mučení.

Tvář mrtvého ale napovídala, že trpěl – a že trpěl opravdu hodně. Byl to snad vrahův záměr?

Klepr nebyl místní. Přišel asi před necelým rokem – a Beker ho zaměstnal. Nedalo by se říci, že by mezi místní zapadl. Spíše se každého stranil – a i ostatní se stranili jeho. Možná proto, že osm let seděl. Srazil autem nějaký mladíky. Jednoho doživotně zmrzačil, druhého zabil. Že by pomsta?

Je zvláštní, jak člověk začne uvažovat. Děs vystřídala zvědavost – a spolu s ní se o slovo hlásila touha něco dokázat. Ještě než půjde do důchodu, mohl by být Korba známý. Mohl by něco dokázat. Pomocť vyřešit takovouhle vraždu, to už by bylo něco.

Čím více o tom přemýšlel, utvrzoval se, že to musí být pomsta za ty kluky. O jiných nepřátelích Klepra nevěděl. Ne o takových, kteří by ho takto zřídili. Navíc ujišťoval sám sebe, že nikdo z místních by něco takového nespáchal. Sadistu by přece zaznamenal. Ne. To prostě není možné. Skoro začal litovat, že mu do toho nějakí učenci budou šťourat. Vždyť je zřejmě před vyřešením. Do večera, nejpozději do zítřka by pachatele mohli mít.

Zadíval se na modř nebe a zavřel oči. Nenechá si kazit hezký den.

Vystoupili z vozu a šli k němu. Je zvláštní, jak často si člověk představuje téměř pravý opak reality. Korba očekával dva mladé dobře oblečené muže, z nichž jeden - šéf – bude mít brýle. Místo toho k němu mířili muž a žena. Dempsey a Makepeacová to ale nebyli. Jemu mohlo být kolem padesátky, možná i více – jí oproti tomu možná ani ne třicet.

Roman Tyčka a Emma Nolerová. Jak byl pořád ještě rozrušen, Korba si neuvědomil, že muž, který před ním právě stojí, si jistě kvůli svému jménu již vyslechl své. Je někdy nemístné, když rodiče mají smysl pro humor – a to ve chvíli, kdy vymýšlejí křestní jméno. Posmívali se mu snad spolužáci na